

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martin Kříže a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **T. D. N.**, zastoupen JUDr. et. Mgr. Pavlem Klímou se sídlem Hradčanské náměstí 12 Praha 1 proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí hrdinů 1634/3, Praha 4 – Nusle o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky služby Cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23.02.2009 č.j.: CPR-17171/ČJ-2008-9CPR-C241

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23.02.2009 č.j. CPR-17171/ČJ-2008-9CPR-C241 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17.840,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr.et Mgr. Pavla Klímy.
- III. Určuje se tlumočné ve výši 350,- Kč, které bude tlumočnickovi Dinh Duc Kien bytem Hrudičkova 24, Praha 4 – Chodov vyplaceno z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké

policie Praha vydané dne 17.10.2008 č.j. CPPH-055199/CI-2008-60, jímž nebylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání podle ustanovení § 46 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) a § 9 odst. 1 písm.g) zákona č. 326/1999 Sb.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze šetření v dostupných informačních systémech, které policie provozuje podle ustanovení § 158 zákona č. 326/1999 Sb., v němž bylo zjištěno, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému dle článku 96 Schengenské prováděcí úmluvy jako osoba, které byl zamítnut vstup do schengenského prostoru. Na základě této skutečnosti byla kontaktována Národní centrála SIRENE, jejímž prostřednictvím bylo zjištěno, že žalobce vstoupil dne 29.10.2006 nelegálně na území SRN a téhož dne byl deportován. Po dalším nelegálním vstupu byl ve vazbě za účelem deportace od 05.01. do 10.01.2008 pro porušování zákona o pobytu cizinců. Dne 10.01.2008 byl z území SRN vyhoštěn na neomezenou dobu. Z tohoto důvodu bylo v řízení shledáno naplnění ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 9 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, a proto žalobci nebylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem výkonný manager – účast právnické osobě.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který tvrdil, že se nikdy nezdržoval na území SRN a jeho cestovní doklad byl zneužit jinou osobou. Dále sdělil, že si nechal sejmut otisky prstů k provedení porovnání se skutečným pachatelem, ale ty zatím nebyly zaslány do centrály SIRENE v SRN. Žalobce tak namítal, že správní orgán rozhodoval na základě neúplného důkazního řízení.

Žalovaný po přezkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že formální podmínky pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu byly splněny, neboť Národní centrála SIRENE v SRN bylo potvrzeno, že žalobce byl ve dnech 05.01 až 10.01.2008 po opětovném nelegálním vstupu na území SRN ve vazbě za účelem vyhoštění a dne 10.01.2008 byl z území SRN vyhoštěn na dobu neurčitou. Žalovaný měl za to, že stav věci byl zjištěn v souladu se správním řádem a také přihlédl k tomu, že pro § 56 odst. 1 citovaného zákona není stanovena přiměřenost důsledků rozhodnutí o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu ve vztahu k jeho důvodům. Vycházel z toho, že žalobce byl veden v Schengenském informačním systému a tento záznam nebyl zatím z tohoto systému vymazán. Žalovaný také odkázal na sdělení žalobce, že odevzdal svůj původní cestovní doklad na zastupitelském úřadu Vietnamu v Praze, ale nevysvětlil, z jakého důvodu odevzdal cestovní doklad s platností do 04.07.2011 už v roce 2008. Z uvedeného žalovaný dovozoval, že v původním cestovním dokladu mohl být vyznačen zákaz vstupu na území SRN.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně v přípisu ze dne 06.10.2008 navrhoval přerušení řízení za účelem vyčkání srovnání otisku prstů žalobce s otisky prstů osoby, která je evidována v Schengenském informačním systému s tím, že si není vědom žádného důvodu proč by měl být v této evidenci veden. Správní orgán i přes tyto námitky vydal rozhodnutí ve věci, aniž by řízení doplnil. Žalobce rovněž ve svém odvolání upozorňoval na nesrovnalosti a na neprovedení jím navrhovaných důkazů. Uvedl, že poprvé na území ČR vstoupil dne 25.10.2007 a na území SRN se nikdy nezdržoval. Nemohl tedy na tomto území být zadržen. Uvedl, že na podporu svých tvrzení dobrovolně přistoupil na sejmutí svých otisků prstů a jejich porovnání s evidencí

v Schengenském informačním systému. Důkaz porovnáním otisků prstů žalobce však proveden nebyl. Žalovaný se tak stejně jako prvoinstanční správní orgán nevypořádal s žalobcem navrženými důkazními prostředky, a tyto zcela pominul.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce v dalším podání prostřednictvím svého právního zástupce navrhl k důkazu vyžádání informací o zápisu jeho osoby v Schengenském informačním systému od Policejního Prezidia ČR Národní centrály SIRENE s tím, že žalobce není stejnou osobou, která je zapsána v Schengenském informačním systému.

Ve svém vyjádření k žalobě orgán služby cizinecké policie, který vydal napadené rozhodnutí, uvedl, že se námitkami žalobce zabýval v rámci vedeného odvolacího řízení a shledal, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právním řádem České republiky a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce v dalším podání navrhl provedení dokazování přiloženým sdělením Policejního Prezidia ČR ze dne 11.8.2009 označeným jako „Zpracování osobních údajů-sdělení“ obsahujícím konstatování policejního orgánu o zneužití osobních údajů žalobce. Dále navrhl, aby soud vyžádal zprávu o zapsaných údajích v Schengenském informačním systému na německých úřadech, jejichž adresy jsou uvedeny ve sdělení Policejního Prezidia ČR ze dne 11.8.2009. Žalobce se domáhal provedení dokazování i připojeným spisem Police ČR Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha k prokázání, že žalobce poskytl své identifikační údaje včetně otisků prstů, které mu byly odebrány tímto policejním orgánem dne 23.9.2009. Dále sdělil osobní data rodičů žalobce a místo jejich bydliště.

Po podání žaloby žalobce podal návrh na vydání předběžného opatření, kterým by soud odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Toto soud posoudil jako návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 08.01.2010 č.j. 9Ca 90/2009-40 tak, že žalobě nepřiznal odkladný účinek.

Při jednání před soudem dne 23.11.2011 zástupce žalobce v návaznosti na sdělení Policejního prezidia ze dne 11.8.2009 uvedl, že žalobce dne 1.11.2001 požádal o výpis ze Schengenského informačního systému za účelem zjištění, jaké údaje na základě tohoto výpisu jsou evidovány u Policie České republiky. Stěžejní informace pak byla podána v dokumentu ze dne 16.11.2011 označeném rovněž jako „Zpracování osobních údajů-sdělení“, z něhož vyplývá, že žalobce nemá záznam v Schengenském informačním systému ke dne 3.11.2011.

Soud při jednání provedl dokazování listinou - Zpracování osobních údajů – sdělení zaslaným Policejním prezidiem České republiky žalobci dne 16.11.2011.

K dotazu soudu, zda žalobce po obdržení poučení Policejního prezidia České republiky z 11.8.2009 požádal příslušné německé orgány v souladu s článkem 110 Schengenské prováděcí úmluvy o opravu nebo výmaz faktických chybných osobních údajů u orgánů, které Policejní prezidium uvedlo v tomto sdělení, zástupce žalobce uvedl, že žalobce komunikoval přes Mgr. Václavka s právním zástupcem, který měl jednat s příslušnými německými úřady a na důkaz toho předložil soudní překlad z jazyka anglického do jazyka českého, týkající se Schengenského informačního systému ohledně žalobce, v němž mu advokát Berghofer LL.M. dne 19.4.2011 sděluje, že informační systém neobsahuje dle německých úřadů žádné záznamy, které by příslušným členských státům Schengenu

znemožnily vydání Schengenského víza pro žalobce. Toto sdělení je sdělením německého právního zástupce.

K dotazu soudu, zda žalobce má potvrzení od německých úřadů ohledně případné chyby v záznamu, žalobce uvádí, že toto potvrzení nemá, že bylo jednáno a ověřováno přes advokáta. Podotýká, že Mgr. Václavek jako dřívější zástupce žalobce by měl mít zprávu o tom, že po odevzdání daktyloskopických údajů tyto daktyloskopické údaje žalobce neseděly s porovnání s údaji, které byly zaznamenány v informačním systému.

Soud odročil jednání zejména za účelem zodpovězení některých dotazů soudu, ohledně rozporu mezi nově předloženou zprávou Policejního prezidia o zpracování osobních údajů ze dne 16.11.2011 a mezi doklady založenými ve správním spise a zprávou Policejního prezidia ze dne 11.8.2009 založenou v soudním spise a dále za účelem předvolání žalovaného a zajištění jeho přítomnosti při ústním jednání. Dále soud právnímu zástupci žalobce uložil, aby do 14 dnů soudu předložil dokumenty, které jsou k dispozici Mgr. Václavka a týkají se zajištění a porovnání daktyloskopických stop žalobce.

Soud si k dalšímu nařízenému ústnímu jednání vyžádal od žalované opatření a předložení listin a důkazů, které by vysvětlily rozpor mezi údaji o evidenci žalobce v Schengenském informačním systému obsaženými ve správním spise jako podklad rozhodnutí a předloženými sděleními žalobce o tom, že ke dni 3.11.2011 informační systém nevede záznam o osobě žalobce, což vyplývá ze sdělení Policejního Prezidia ze dne 16.11.2011. Soud dále požadoval na žalované informaci, zda v době od vydání napadeného rozhodnutí mohl být v informačním systému proveden výmaz žalobce a na základě jakých skutečností a zda a jakým způsobem byly případně odstraňovány pochybnosti vyjádřené ve sdělení Policejního Prezidia ČR ze dne 11.08.2009, které žalobce připojil k návrhu důkazů. Zároveň soud u Policie ČR vyžádal zaslání příslušného spisu týkajícího se poskytnutí identifikačních údajů žalobce.

V přípisu ze dne 30.11.2011 Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Odboru podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců sdělilo, že příslušný materiál týkající se identifikačních znaků žalobce se na tomto útvaru nenachází a měl by být u Ministerstva vnitra, Oboru azylové a migrační politiky.

Žalobce dále před dalším nařízeným ústním jednáním sdělil soudu, že od německého právního zástupce obdržel dokument vystavený německým úřadem (úřadem pro ochranu osobních údajů) ze dne 3.3.2011 se sdělením, že v Schengenském informačním systému není k osobě žalobce evidován žádný záznam. Tento dokument pak v překladu do českého jazyka žalobce předložil při jednání před soudem dne 11.1.2012.

Při jednání před soudem dne 11.1.2012 právní zástupce předložil soudu ověřené a přeložené sdělení Úřadu pro ochranu osobních údajů se sídlem v Bonnu, SRN ze dne 30.3.2011 o záznamu žalobce v Schengenském informačním systému.

Zástupce žalobce předložil soudu žádost žalobce ze dne 21.12.2011 na Policejní Prezidium ČR o sdělení, zda žalobce byl v letech 2006-2008 evidován v Schengenském informačním systému jako osoba, které byl zamítnut vstup do Schengenského prostoru a pokud ano, z jakého důvodu a zda následně došlo k opravě či výmazu zákonného záznamu. Dále uvádí, že má k dispozici potvrzení ambasády Vietnamské socialistické republiky v ČR ze dne 27.3.2009 o tom, že starý cestovní pas žalobce vydaný v roce 2006 neobsahuje žádné razítko vyhoštění od kteréhokoliv orgánu Německé spolkové republiky nebo jiného státu. Z tohoto sdělení vyplývá a žalobce osobně u soudu potvrzuje, že svůj pas v roce 2008 odevzdal, přestože měl platnost do roku 2011, a to proto, že od roku 2008 cestovní pas

vydaný státním orgánem Vietnamu má platnost 10 let a starý pas, který odevzdal měl platnost pouze 5 let, od 1.1.2009 došlo k této změně. Takže pas odevzdal z praktických důvodů.

Soud provedl dokazování uvedenými listinami.

Dále zástupce žalobce předložil soudu kopii starého cestovního pasu žalobce č. B 0501070 s tím, že v tomto pase neexistuje nebo není zaznamenáno žádné rozhodnutí či záznam o vyhoštění žalobce ze SRN.

Zástupce žalovaného toliko uvedl, že žalobce je od 5.1.2010 žadatelem o mezinárodní ochranu a dále pro přehled věci uvedl, že Komise nemá možnost zjišťovat skutečnosti u Národního úřadu SRN. Ohledně záznamu je odkázána na Policejní Prezídium.

K dotazu soudu, zda má žalující strana k dispozici nějaký materiál o opatření daktyloskopických údajů žalobce k porovnání s údaji, které byly zaznamenány v informačním systému, zástupce žalobce uvedl, že se spojil s bývalým právním zástupcem žalobce Mgr. Václavkem, který byl informován o tomto odebrání, nicméně žádný takový dokument nemá.

K dotazu soudu, zda žalobce v souvislosti se stavem záznamu v Schengenském informačním systému k listopadu 2011, který předkládal při minulém jednání podal novou žádost o dlouhodobý pobyt na území České republiky žalobce uvádí, že jeho poslední žádost je z roku 2008.

Zástupce žalobce má za to, že bylo prokázáno, že žalobce není v Schengenském informačním systému veden. Pokud by soudu nepostačovaly tyto důkazy, pak by jednání mělo být odročeno a měl by být prostřednictvím Policejního Prezídia, které jediné má přístup do Schengenského informačního systému vyžádán výpis z tohoto systému.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy :

Podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, nejde-li o případy uvedené v § 180i odst. 2.

Podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).

Podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době Policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích 5a) (dále jen "smluvní stát"), za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států (dále jen "informační systém smluvních států"); to neplatí, je-li cizinci uděleno vízum opravňující pouze k pobytu na území,

Posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, tedy zákonnosti závěrů správních orgánů, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, záviselo na skutkové a právní otázce, zda u osoby žalobce byly náležitě zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb.. Byť se toto ustanovení týká otázky

vstupu cizince na území, stejně se aplikuje i pro případ udělení povolení k dlouhodobému pobytu, jak vyplývá z výše citovaných ustanovení § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. h) zákona. K odepření vstupu na území (zde k nepovolení dlouhodobého pobytu cizinci) postačí , je – li cizinec zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států. Podle článku 96 Schengenské prováděcí Úmluvy jsou údaje o cizincích, o kterých je veden záznam pro účely odepření vstupu (zde nepovolení dlouhodobého pobytu), zařazeny na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatých příslušnými správními orgány a soudy, přičemž rozhodnutí se zakládají na tom, že přítomnost cizince na území smluvní strany představuje ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti, nebo bezpečnosti státu. Z podkladů předmětného správního řízení vyplývá, že Policejní Prezidium České republiky, Odbor mezinárodní policejní spolupráce Národní centrála SIRENE sdělila Policii ČR dne 7.6.2008, že osoba označená jako X. vstoupila na území SRN nelegálně dne 29.10.2006 a byla deportována dne 29.10.2006. Po dalším nelegálním vstupu byla tato osoba ve vazbě za účelem deportace od 5.1.2008 do 10.1.2008 pro porušování zákona o pobytu cizinců. Byla deportována ze SRN dne 10.01.2008 na neomezenou dobu. Dále po ní bylo vyhlášeno pátrání a za stejným účelem po ní pátrá i cizinecký úřad. Uvedená zpráva je tedy obsahem vnitrostátní korespondence mezi Policejním Prezidiem ČR a Policií České republiky, přičemž tuto zprávu ve správním spise nedoprovází sdělení NC SIRENE Německo, na které je v této zprávě odkazováno. Oproti tomu žalobce ve svém vyjádření účastníka řízení ze dne 6.10.2008 namítal, že mu není známo proč je evidován v Schengenském informačním systému jako osoba, jíž byl zamítnut vstup do schengenského prostoru a nejsou mu ani známy důvody, proč k tomuto zařazení došlo. Poukázal na svojí komunikaci se skupinou Správy a kontroly osobních údajů kanceláře Policejního prezidenta a požádal o přerušování řízení po dobu zjišťování okolností zařazení jeho osoby do Schengenského informačního systému. Žalobce následně také v podaném odvolání vyvracel, že by kdy byl na území SRN, a že by na tomto území byl zadržen, nebo vzat do vazby. Namítal, že mohlo dojít ke zneužití jeho osobních údajů a na podporu svého tvrzení si nechal v ČR sejmout otisky prstů, které zatím nebyly zaslány do centrály SIRENE v SRN s porovnáním s otisky skutečného pachatele protiprávního jednání. Namítal, že neexistuje žádný doklad o jeho pobytu v SRN, neboť vstupní vízum měl pouze pro území České republiky. V odvolání navrhl doplnění dokazování jím navrženými důkazy.

Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný námitkami žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně i v podaném odvolání nezabýval a vycházel, jak sám uvádí, z formální podmínky pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu, jíž je záznam o žalobci v Schengenském informačním systému. Soud přisvědčuje orgánu policie v tom, že pokud je v Schengenském informačním systému veden záznam ohledně určité osoby cizince pro účely nepovolení vstupu na území státu schengenského prostoru, pak takový záznam je skutečně zákonným důvodem i pro nepovolení dlouhodobého pobytu. V dané věci ovšem tento záznam prokazuje pouze vnitrostátní korespondence mezi orgány policie, není opřen o žádnou původní zprávu Národní centrály SIRENE v SRN, avšak co je mnohem podstatnější je to, že žalobce předložil další doklady od Policejního prezidia, které samy zpochybňují autenticitu záznamu žalobce. Za situace, kdy jediné sdělení Policejního Prezidia ČR ze dne 7.6.2008, které se záznamu může týkat, se týká osoby označené jako X. (alias N. T.D.) a za situace, kdy žalobce předložil přípis téhož Policejního Prezidia ČR, policejního prezidenta ze dne 11.8.2009, v níž tento orgán sám konstatuje, že identita žalobce byla patrně zneužita, vyvstávají pochybnosti o pravdivosti záznamu žalobce v Schengenském informačním systému. Samo Policejní Prezidium České republiky dne 11.08.2009 uvedlo, že v záznamu

uvedená identita náleží existující osobě, jejíž identita byl zneužita osobou hledanou v rámci schengenského prostoru, a tudíž je žalobci ponecháno na zvážení, zda prostřednictvím Policie České republiky poskytne k ověření své totožnosti příslušným orgánům SRN identifikační údaje a materiály, přičemž potřebné údaje Policejní Prezidium v uvedeném přípise vyjmenovává. Mezi těmito údaji jsou otisky prstů žalobce a dále osobní údaje a pobyt otce a matky žalobce, fotografie a vysvětlení, jak by mohlo dojít ke zneužití osobních údajů s odkazem na konkrétní německé orgány, které lze požádat o opravu faktických chybných údajů, nebo o jejich výmaz. Žalobce dále při jednání před soudem doložil dokument ze dne 16.11.2011 - zpracování osobních údajů – sdělení, které k osobě žalobce sděluje, že k určitým dnům listopadu roku 2011 Schengenský informační systém neobsahuje záznam vztahující se k osobě žalobce. I když soud podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumává napadené rozhodnutí z hlediska skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a přípis Policejního Prezidia ze dne 16.11.2011 nemusí dokumentovat stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 23.2.2009, čímž není stěžejním dokumentem, z něhož by soud měl vycházet, přeci jen nezanedbatelným způsobem doplňuje informace, které se zde objevily krátce po vydání napadeného rozhodnutí v dopise Policejního Prezidia ze dne 11.8.2009 o možném zneužití identity žalobce v Schengenském informačním systému a může tak nasvědčovat neúplně provedení dokazování, zejména pokud žalobce návrhy důkazů předestřel již v průběhu prvostupňového řízení a v podaném odvolání a správní orgány se s jeho námitkami nevypořádaly.

Soud tedy opakuje, že záznam v Schengenském informačním systému je jistě skutkovým i právním důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu cizinci, sám o sobě bez dalšího dokazování však neobstojí v případě, kdy jiné okolnosti naznačují pochyby o pravdivosti tohoto záznamu a správní orgán se s těmito pochybnostmi nevypořádá. V této věci bylo v řízení před soudem předloženo sdělení Policejního prezidia z r. 2009 o možném zneužití identity žalobce s odkazem na možnost poskytnutí identifikačních znaků žalobce k prověření záznamu, žalobce tvrdil, že tyto identifikační znaky poskytl. Rovněž bylo předloženo sdělení téhož Policejního prezidia z r. 2011 o tom, že žalobce nemá záznam v Schengenském informačním systému a to za důkazní situace, kdy zjištění záznamu vychází pouze z jediného podkladu Policejního prezidia, Národní centrály SIRENE, který osobu žalobce označuje jako X.(alias N. T.D.) a který není doprovázen původní zprávou NC SIRENE Německo a není zřejmé, proč je zaznamenaná osoba označována dvojím jménem. To vše při nevypořádaných námitkách žalobce, že zjištěný záznam, který je jediným podkladem pro rozhodnutí, není záznamem o jeho osobě. Soud tedy orgánům rozhodujícím ve věci nevytýká to, že vycházely ze Schengenského informačního systému, avšak že v dané věci s přihlédnutím k uvedeným okolnostem neuvedly nic k námitkám žalobce, nevypořádaly se s návrhy důkazů, nerozhodly o návrhu žalobce na přerušení řízení a nezdůvodnily, proč toto řízení nepovažují za důležité přerušit a věc dále prošetřovat. Doklady předložené v řízení před soudem pak umocňují tuto vadu řízení, neboť nasvědčují pochybnostem o pravdivosti záznamu o osobě žalobce.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívající v nedostatečném vypořádání námitek a návrhů důkazů žalobce a potažmo pro vady řízení spočívající tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

V dalším řízení se žalovaný vypořádá s námitkami žalobce, posoudí jím předložené listiny provedené v řízení před soudem a zhodnotí rozpory mezi zjištěním o záznamu ve

správním spise a obsahem předložených důkazů, za tím účelem vyžádá ověření záznamu prostřednictvím Národní centrály SIRENE, případně přihlédne i k výsledku porovnání identifikačních znaků žalobce, pokud k takovému zkoumání a porovnání došlo.

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek a náklady právního zastoupení za 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, návrh důkazů ze dne 16.09.2009 a 2x účast při ústním jednání, přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny 6 paušálními částkami ve výši 300,-Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a částkou 1.440,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou byl v této věci první zástupce žalobce - advokát JUDr. Rostislav Netrval PhD. jako plátce DPH povinen z poměrné odměny za 3 úkony (převzetí věci, podání žaloby, návrh na odkladný účinek) odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). U následného krátkého zastupování žalobce advokátem Mg. Petrem Václavkem soud neshledal účelně vynaložené náklady za právní úkony a současný zástupce žalobce JUDr.et Mgr. Pavel Klíma nedoložil registraci k DPH ani tato registrace nevyplyvá z Registru plátců daně z přidané hodnoty. Náklady právního zastoupení činí 15.840.

Celková výše nákladů řízení i s částkou soudního poplatku tedy činí částku 17.840,- Kč.

Výrok o určení odměny tlumočnicka je dán vyhl. č. 37/1967 Sb.ve výši 350,- Kč za tlumočnický úkon při jednání dne 11.1.2012.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. ledna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.